

Rozjímanie na piatok 2. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 2. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: apoštolát
sa rodí a žije z modlitby;
prebytok vnútorného života;
láska je prejavom autentického
apoštolátu.

„JEŽIŠ VYSTÚPIL NA VRCH, povolal k
sebe tých, ktorých sám chcel, a oni
prišli k nemu“ (Mk 3,13). Je ľahké
pochopiť, že toto je pre Pána
rozhodujúci okamih, pretože práve
oni budú pokračovať v jeho poslaní.
V rozprávaní svätého Marka sa

nachádza symbolický detail, ktorý nás uvádza do nadprirodzeného významu tejto chvíle: „Ježiš vystúpil na vrch“. Z toho, čo nám hovorí úryvok zo Svätého písma, vyplýva, že hora sa nevzťahuje len na fyzické miesto, ale je aj obrazom modlitby, ktorá je nad zhonom každodennej činnosti: symbolizuje miesto spoločenstva s Bohom.

Apoštoli sú teda splodení v Ježišovej modlitbe k Otcovi, pochádzajú z trojičnej intimity. „Ich vyvolenie sa rodí z dialógu Syna s Otcom a je v ňom ukotvené“^[1]. Preto Ježiš považuje každého apoštola za dar Otca a o svojich učeníkoch hovorí ako o „tých, ktorých si mi dal“ (Jn 17, 9). Na inom mieste hovorí o Otcovi aj ako o pánovi žatvy, od ktorého treba žiadať robotníkov (porov. Mt 9, 38). Povolanie a poslanie apoštola má svoj pôvod a pokračuje v láskyplnom rozhovore medzi Otcom a Synom. Odtiaľ, z lona Trojice, z toho vrchu,

ktorý je v skutočnosti sopkou, prúdi oheň, ktorý musí hýbať celou apoštolskou činnosťou.

Pri zdieľaní evanjelia s druhými „nebude stačiť žiadna motivácia, ak v ich srdciach nebude horieť oheň Ducha“[2]; kresťan sa stáva apoštolom na vrchu modlitby. Práve tam prijíma Ježišovo poverenie a tam sa neustále obnovuje teplo tohto príkazu. Najdôležitejšou činnosťou apoštola je preto časté navštevovanie tohto vrcholu, kde sa odovzdáva oheň Božej lásky. Ak apoštolát stratí toto centrum, ľahko sa stane súborom úloh, možno prežívaných ako ťažká povinnosť, ktorá je v rozpore s vlastnými túžbami, a nie ako niečo prirodzené, čo vyplýva z našej apoštolskej identity.

„USTANOVIL DVANÁSTICH, aby boli s ním a aby ich posielal kázať“ (Mk 3, 14). Na prvý pohľad sa môže zdať, že dva ciele, pre ktoré si Ježiš vyberá svojich, sú protichodné: byť s ním a poslať ich preč. Sú to však dva aspekty toho istého poslania. Pre Dvanástich byť s Kristom bude spočiatku znamenať žiť s ním. Ale časom nadobudne byť s Ježišom vnútorný význam. Apoštoli budú musieť prejsť od vonkajšieho spoločenstva s Ježišom k vnútornému spoločenstvu. Dvanásti sa budú musieť naučiť žiť s Ježišom tak, aby s ním mohli byť neustále, aj keď pôjdu na kraj sveta.

Iba tí, ktorí žijú v Kristovej láske, ho môžu autenticky ohlasovať druhým. Ak apoštolát nie je autentický, vyvoláva únavu, vyčerpanosť, nepokoj. Nedáva teplo, pretože mu chýba oheň. „Už pred mnohými rokmi som pri úvahách nad konaním nášho Pána,“ povedal svätý

Josemaría, „prišiel k záveru, že každý apoštolát je akýmsi prebytkom vnútorného života“[3].

Z tohto spoločenstva s Kristom pramení moc vyháňať démonov. Ježiš ich poslal kázať a tiež, „aby mali moc vyháňať zlých duchov“ (Mk 3, 15). Apoštolát, ktorý sa nerodí z Kristovej lásky, má zasa svojich vlastných démonov: žiarlivosť, porovnávanie, závisť... Autentický apoštolát je poznačený pečaťou lásky, bratstva, porozumenia, jednoty, pretože sa rodí z toho istého horiaceho prameňa spoločenstva s Kristom.

SKUPINA DVANÁSTICH sa musela naučiť milosrdenstvu. Keď čítame zoznam dvanástich apoštolov, nenachádzame v ňom homogénnu skupinu. Nevybrali si jeden druhého, ako sa vyberajú priatelia. Každého z

nich si vybral Boh a oni sa navzájom veľmi líšia svojím pôvodom, spôsobom bytia, zvykmi... Zdá sa, že Šimon Kananejský a Judáš Iškariotský patrili do radikálnej skupiny horlivcov. Môžeme si predstaviť, ako im vrela krv pri všetkom, čo sa týkalo rímskej okupácie. Matúš však bol mýtnik: pracoval pre Rimanov. Rybári Peter a Ondrej, bratia, viedli možno malé rybárske združenie, v ktorom pracovali impulzívni Zebedejovi synovia Jakub a Ján. Aké by boli ich vzťahy? Pravdepodobne mali svoje svetlé a temné stránky. Na druhej strane Filip a Ondrej majú grécke mená a práve k nim prichádzajú grécki návštevníci na sviatok Paschy.

„Môžeme si teda predstaviť, aké ťažké bolo postupne ich uvádzať do tajomnej novej Ježišovej cesty, ako aj napätie, ktoré museli prekonať; koľko očistenia bolo napríklad potrebné, aby sa horlivosť zelótov zosúladiť s

Ježišovou *horlivosťou*, ktorá sa mala završiť na kríži. Práve v tejto rôznorodosti pôvodu, temperamentov a spôsobov myslenia predstavujú Dvanásti Cirkev všetkých čias a náročnosť ich úlohy očistiť ľudí a zjednotiť ich v Ježišovej horlivosti“[4]. Napriek všetkým týmto rozdielom však bola láska medzi apoštolmi od začiatku skúšobným kameňom autentického apoštolátu. *Ubi divisio, ibi peccatum*, povedal Origenes: kde je rozdelenie, tam je hriech. Naopak, ako hovorí hymnus: *Ubi caritas est vera, Deus ibi est*: kde je láska, tam je Pán. Vidieť, ako sa kresťania navzájom milujú, bolo od počiatku Cirkvi neklamným znakom Kristovej prítomnosti medzi nimi. A od samého začiatku bola aj svätá Mária ohniskom jednoty, okolo ktorého sa všetci zhromažďovali (porov. Sk 1, 14).

[1] Joseph Ratzinger, *Ježiš Nazaretský*, Prvá časť, kapitola 6.

[2] František, *Evangelii Gaudium*, bod 261.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 239.

[4] Joseph Ratzinger, *Ježiš Nazaretský*, Prvá časť, kapitola 6.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
piatok-2-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-piatok-2-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(07.03.2026)